

крайно бесчестіе; за да стане страданіето двойно, и тѣлесно, и дѣшевно. Болѣстити на тѣй жестоко распатіе само онзи може ги расказа, който е ималъ търпѣніето да ги истегли. Дѣматъ свѣщеннители Богослови, когато размиславатъ за пресвѣтото Христово тѣло, да не е било дѣло на естество, защото не е било отъ кръвь, ни отъ похоть мъжеска; нъ да е било дѣло на Божественната сила, защото било отъ Дѣха Святаго, и отъ чистата кръвь на приснодѣва Маріа, Богосздѣланно жилище на една всесвѣтла дѣша: сирѣчь, която има и внѣшныты си чувства, и внѣтрешныты си силы въ едно крайно съвършенство; дѣматъ още, че сичкыты болѣзны заедно, които сѣ претърпѣли въ мъчениата мъченицити, не могатъ сѣ сравни нити съ една само болѣзнь отъ оныа, които е претърпѣлъ въ страданіето си Христосъ. Има още и това, дѣто че въ болѣзниты на мъченициты Богъ стоалъ невидимо, и ги е укрѣпавалъ съ Божественната си благодать; и за тѣй тѣ много пѣти ликъвали внѣтрѣ въ пламьциты, радевали сѣ на заколеніето, и или съкъсмы не сѣ осѣщали болѣзниты, или тыа болѣзни сѣ были съкъсмы легкы въ онѣй чювство; нъ въ болѣзниты, които е претърпѣлъ въ страданіата си Христосъ, Богъ го былъ предалъ, и нѣкакъ си до край го былъ оставилъ; за което самъ си Христосъ сѣ оплаква, и дѣма: „Бѣже мѣй, Бѣже мѣй, въскѣю мѣ е сѣ ѡстѣвилъ?“ (1) И не че Божество е било оставило нити една минута чювѣчеството, съ което нераздѣлно е било съединено чрезъ ипостаснѣа съкъзъ, нъ колкото споредъ страданіата Божество до толко было оставило чювѣчеството да страда само, като че не е было никакъ съединено, за да нѣма въ страданіата ни една помощь, въ болѣзниты ни едно утѣшеніе: „Бѣже мѣй, Бѣже мѣй, въскѣю мѣ е сѣ ѡстѣвилъ?“ Нъ ако небесный Отецъ е оставилъ Христа, любезната мѣ майка го не е оставила. Ахъ, Христіане! Ако единъ кръсть държи Христа за рамената отъ задн, присѣтствіето на неговата любезна майка е за него дрѣгъ единъ кръсть, който стои предъ очиты мѣ: „Ето ѡше при Крестѣ Исѣсоу Кѣ Мѣти е гѣ.“ (2) Тѣ стои, гледа, не плаче, не сѣ оплаква, и търпи въ срдцето си мѣлачешкомъ оноуа оржжіе, което ѣ былъ прорѣкълъ Симеонъ: Етои распнѣта при распатіето, нъ въ сѣщото време става второй кръсть за распнѣтіатъ. Азъ не знаѣмъ, кой причинѣва по-голѣмы мъ-

[1] Мат. гл. 27. [2] Іоан, гл. 14.